

פועלי כל הארצות התאחדו!

זה הדדק

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 30, 30 ביולי 2014

הפגנת תקווה

לעתיד ולביטחון היא בתהליך מדיני אמיתי, בפתחה מיידית של הידברות עם ממשלת ההסכמה הפלסטינית כנציגה המוסכמת של הגדה ושל רצועת עזה כאחת.

להפגנה ניתן רישיון משטרה מראש, אך שעתיים קודם לתחילתה הודיע מפקד המרחב למארגנים שהרישיון בוטל בנימוק של "הנחיית פיקוד העורף". אולם כאשר הסתבר למשטרה שקהל רב זורם לכיכר – הודיעה כי בעקבות הארכת הפסקת האש, הרישיון להפגנה הוחזר.

נרות זיכרון הודלקו במיצג צילומים לזכר אלף הקורבנות הפלסטינים בעזה ועשרות החללים הישראלים.

המשך בעמוד 8

כ-7,000 שוחרי שלום, רבים מהם צעירים, התכנסו במוצ"ש (26.7), בכיכר רבין בתל-אביב וזעקו: "העם דורש הפסיקו את האש" ו-"יהודים ערבים מסרבים להיות אויבים". הייתה זו ההפגנה הגדול ביותר של השמאל הישראלי מאז החלה המלחמה בדרום ("צוק איתן").

ח"כ דב חנין (חד"ש) אמר בדבריו בעצרת: "ילד ישראלי על קבר אביו ואב פלסטיני הנושא בזרועותיו את גופת בנו הפעוט – אלה תמונות מזעזעות. עלינו לומר בקול רם: טיפה אחת מכל הדם הזה לא קירבה אותנו לעתיד טוב יותר. ציבור גדל והולך בישראל מבין היום שעוד סיבוב דמים בעזה אינו פותר דבר, ושהדרך היחידה

מכתבים למערכת

להתחיל לחשוב

אומרים לנו שזו מלחמת "אין ברירה", אבל אנו יודעים שיש ברירה: להפסיק את האש ולהתחיל לדבר! ההיסטוריה לימדה אותנו, כי מלחמות תוקפניות הן ארוכות. היטיב להביע זאת המשורר ברטולט ברכט:

גְּנֹרֶל, הַטֶּנֶק שֶׁלְךָ הוּא רֶכֶב חֶזֶק,
הוּא רוֹמֵס אֶת הַיַּעַר, הוּא מוֹחֵץ מֵאָה אֲנָשִׁים.
אָבֵל יֵשׁ לוֹ חֶסְרוֹן אֶחָד:
הוּא זְקוּק לְנֶהֱג.

גְּנֹרֶל, הַמַּפְצִיץ שֶׁלְךָ חֶזֶק.
הוּא טֵס מִהָר מִן הַסּוּפָה, הוּא עוֹמֵס יוֹתֵר מִפִּיל.
אָבֵל יֵשׁ לוֹ חֶסְרוֹן אֶחָד:
הוּא זְקוּק לְמְכוֹנָאִי.

גְּנֹרֶל, הָאָדָם שְׁמִישׁ מְאֹד.
הוּא יוֹדֵעַ לְטוֹס, הוּא יוֹדֵעַ לְרִצֵּחַ.
אָבֵל יֵשׁ לוֹ חֶסְרוֹן אֶחָד:
הוּא יוֹדֵעַ לְחֶשֶׁב.

יש לקרוא לכולם: לחשוב!

בנימין גונן, חיפה

סליחה

סליחה שלא אכתוב את שמות 600 ההרוגים (נכון לעכשיו), כי אין מספיק מקום.

סליחה שלא אכתוב על הצביעות בכך שליברמן יכול לפרק סיעה, ונתניהו יכול לפטר סגן שר ממפלגתו, אבל מי שמפגין נגד המלחמה – נחשב לבוגד המפגין נגד המדינה. סליחה שלא אכתוב על כך שהממשלה לא מעלה בדעתה למגן את היישובים הבדואים, הנמצאים אף הם בקו האש. סליחה שלא אכתוב על ההומאניות המזויפת של מתן "אזהרה" לתושבי בית בעזה לפני שהוא מופצץ מהאוויר, תוך התעלמות מכך שמשפחה שלמה מאבדת את כל רכושה, ולעיתים גם את חייה.

סליחה שלא אכתוב על כל אותם הצבועים שהלכו והפגינו נגד יוקר המחייה וגובה שכר הדירה בישראל, אבל לא מעלים בדעתם להפגין בעד אלו שנותרו ללא קורת גג.

סליחה שלא אכתוב על אותם אמנים אמיצים המשמיעים את דעתם, אבל נאלצים להביע חרטה פומבית עקב חשש לחייהם ולאובדן פרנסתם.

יש עוד דברים רבים שלא אכתוב עליהם, אז אכתוב רק על הצביעות האינסופית של הרבנות הצבאית, שהחליטה לאפשר מופעי בידור מול החיילים, אף על פי שבתקופת בין המצרים אסורה פעילות כזו. למרבה הצער, פעם נוספת מוכח שכאשר יש מי שמוכן לפעול בשם הדת, אז הדת מוכנה לפשרות, שבזמן אחר לא היו מתבצעות. ימי האבל של תקופת בין המצרים נקבעו עקב חורבן קדום, שנבע מקיצוניות ומחוסר הבנה של המציאות. כיוון שהגמישות הנוכחית ביהדות מתרחשת רק כדי למצוא עוד ועוד דרכים להכאיב לאחר, ללבי מתגנבת דאגה, שמא נאלץ להוסיף ללוח השנה שלנו ימי חורבן נוספים.

יוסי ס.

דברים בשם אומרם

אלוהים בחרתנו

"ה' אלוקי ישראל היה נא מצליח דרכינו, אשר אנו הולכים ועומדים להילחם למען עמך ישראל כנגד האויב המנאץ שמך... בשם לוחמי צה"ל, ובפרט לוחמי החטיבה והמפקדים, עשה ויתקיים בנו מקרא שכתוב 'כי ה' אלוהיכם ההולך עמכם להילחם לכם עם אויבכם להושיע אתכם'."

(מתוך אגרת לחיילים מאת אל"ם עופר וינטר, מפקד חטיבת גבעתי, אתר "כיכר השבת", 14.7)

גילוי: החמאס כבש תחנת רדיו צבאית

"גלי צה"ל עובדים בשירות החמאס באופן קבוע והם מראיינים רק אנשים שמזדהים עם האויב, זה כבר לא שמאל – זה אויב ממש שנמצא פה בארץ. בעצם הם עושים הכול כדי להחליש את חיילי צה"ל. המח"ט הזה [אל"ם עופר וינטר, ששלח איגרת לחיילי גבעתי] עסק בחיזוק חיילי צה"ל ואין פלא שגל"צ נלחם בו. גל"צ נכבש בידי החמאס."

(ח"כ לשעבר מיכאל בן ארי, "כיכר השבת", 14.7)

סמולנים בשלטון

"אני לא התיישרתי ולא אתיישר עם רוח הרפיסות השמאלנית של ראש הממשלה."

(ח"כ דני דנון, סגן שר הביטחון המפוטר, "וואלה", 15.7)

שלושת הקופים מועסקים במחלקת המדינה

"אנו לא מודעים להפרת החוק הבינלאומי מצד ישראל, אך קיימות סכנות גדולות במה שקורה באזור עבור האזרחים."

(ג'ן טאקי, דוברת מחלקת המדינה בארה"ב, סוכנות אי.פי., 16.7)

הרב אמר: אין חפים מפשע

"שטפו את המוח של העם עם המושג האבסורדי במסגרת מאבקים לאומיים הקרוי 'חפי מפשע'. במלחמה בין עמים, כל אזרח הינו חלק מן המאמץ המלחמתי, גם אם יתנגד לו רעיונית. ובתור שכזה, הינו עומד ב-'קו ראשון' לא פחות מכל חייל. הוא תומך בכל חייל מעמו נפשית, כספית, רעיונית, ואף ביטחונית, אף אם רק ישתוק! כספו והזדהותו עם המאבק הופך אותו לשותף פעיל בו... לכן, אינו יכול להיחשב 'חף מפשע'. כל תושב עזה (וגם יו"ש) רואה את עצמו כחלק מהמאבק נגד ישראל, ולכן אינם יכולים להשתחרר משום אחריות. אין הבדל בין מי שלחץ על הדק הרקטה ובין כל אזרח רצועת עזה המסרב להתפנות. אסור לעמנו לרחם עליהם."

(הרב ד"ר אליהו זייני, ראש ישיבת ההסדר בחיפה "אור וישועה",

אתר "סרוגים", 18.7)

התקציב הצבאי: בור ללא תחתית

משרד הביטחון והתעשייה הצבאית ינצחו כלכלית במלחמת עזה

הראשון (עם מכירות בסכום של 28 מיליארד דולר), רוסיה (10 מיליארד דולר), צרפת (4.5 מיליארד דולר), בריטניה (4 מיליארד דולר) וגרמניה (3 מיליארד דולר). לפי הניתוח שערכה החברה, ישראל מכרה נשק בסך 2.4 מיליארד דולר, ולכן דורגה מעל איטליה, סין, קנדה ושוודיה. לפי סוכנות ג'יינס, ישראל ניצבת במקום השני בעולם במכירת כלי טיס בלתי-מאוישים, לאחר ארצות הברית. עם זאת, בחברה מציינים כי כבר השנה ישראל תמכור פי שניים מטוסים ללא טייס (מל"טים) מאשר ארצות הברית, ותהפוך עוד במהלך השנה ליצואנית כלי הטיס הבלתי-מאוישים הגדולה בעולם.

אלה אותם מל"טים הטסים ללא הרף בזמן שלום ובזמן מלחמה בשמי רצועת עזה. על פי הדו"ח, הייצוא הביטחוני של ישראל גדל ב-74 אחוזים בהשוואה לשנת 2008, בעיקר בשל עסקאות שנחתמו עם הודו.

חשוב לציין שאם מביאים בחשבון את מגבלת גודלה של אוכלוסיית ישראל ביחס למדינות שמעליה בדירוג, נקבל כי ישראל נמצאת במקום הראשון בעולם בהיקף ייצוא הנשק לתושב.

יעלו מסים למימון המלחמה

עוד לפני שהחל המבצע הצבאי הרצחני בעזה, דרשו בצבא ובמשרד הביטחון תוספת תקציב לשנה הבאה בגובה 5 מיליארד שקלים ("דה מרקר", 9.7). כעת אפשר לומר במידה רבה של ודאות, כי לאחר שיסתיים "צוק איתן", הם ידרשו סכום גדול עוד יותר, הן כדי לעבות את התקציב השוטף לשנה זו, והן כדי לעבות את התקציב לשנה הבאה. כמה ידרשו? בינתיים יורים. אבל אפשר ללמוד מן העבר. מלחמת לבנון השנייה (בה פתחה ישראל ביולי 2006) נמשכה 34 ימים, והייתה יקרה מאוד. אחרי המלחמה, הצבא דרש תוספת תקציב של כ-30 מיליארד שקלים. הוא קיבל 8.2 מיליארד שקלים למימון עלויות המלחמה, ועוד סכומים נכבדים עבור ציוד למחסני החירום. בעקבות המלחמה הוקמה ועדת ברודט לקביעת תקציב משרד הביטחון, וזו החליטה להגדיל את תקציב המשרד ב-100 מיליארד שקלים, בשנים 2008-2017.

האם 100 מיליארד שקלים זה הרבה? לא עבור "מעצמה" כמו ישראל... עד כה, הצבא קיבל אפילו יותר מ-100 מיליארד שקלים. כלומר, תוספת גדולה יותר אפילו מהמלצותיה של ועדת ברודט!

כך שעובדי מגדלי עזריאלי, הנסים על נפשם אל מדרגות הבניינים, יכולים להירגע. מבחינה כלכלית, ייתכן מאוד כי הגרוע עוד לפנינו. ניתן להעריך, כי מימון תוספת תקציב הביטחון ייעשה באמצעות הגדלת נטל המס על העובדים השכירים, ובאמצעות קיצוצים בתקציבי הרווחה, הבריאות, החינוך והשיכון.

כלכלת המלחמה בישראל, והכלכלה שלאחר המלחמה, דומות מאוד למצבם של אלפי העובדים במשרדים במגדלי עזריאלי בתל-אביב. בכל קומה במגדלי עזריאלי, נבנה מרחב מוגן קומתי (ממ"ק) שאמור להכיל את כל השהים בקומה בשעת חירום. בתחילת המלחמה ("צוק איתן"), שיגר מנכ"ל חברת הניהול של מגדלי עזריאלי, ניסים חביב, מכתב לעובדים, ובו ציין כי "עם הישמע אזעקת צבע אדום, הנכם מתבקשים בצורה מבוקרת ומהירה לעזוב את משרדכם ולהגיע לממ"קים שבקומתכם, או לחלופין למדרגות החירום המהוות מרחב מוגן לכל דבר ועניין". ב-"גלובס" פורסם

(23.7), כי רבים מעובדי המשרדים גילו שהממ"קים נעולים, מאחר שהם מושכרים לדיירי משנה, בעיקר כמחסנים.

לפיכך, אופציית ההגנה היחידה שעומדת לרשותם היא שהייה בחדרי המדרגות. יצוין כי בכל ממ"ק במגדלי עזריאלי קיים פתח שיכול למלט את השהים בו אל קומת הקרקע של המגדלים, וזאת למקרי חירום בהם חדרי המדרגות חסומים, בין היתר בשל פגיעה או שריפה.

"בלתי נתפס שקבוצת עזריאלי מעדיפה להרוויח עוד כסף על אותם שטחים, במקום להעמיד אותם כמיגון לדיירים", אמרה עובדת באחד המגדלים. זה אולי "בלתי

נתפס" שקבוצת עזריאלי עושה כסף ממצוקת העובדים בעת מלחמה, אבל זאת עובדה. אגב, ביוני 2010 הונפקה החברה בבורסה של תל-אביב לפי שווי של כ-10 מיליארד שקל והכנסות של כ-7 מיליארד שקל. נכון לשבוע שעבר, שווי השוק של תאגיד עזריאלי היה כמעט 14 מיליארד שקל והכנסותיו כ-9 מיליארד שקל. מה שלא מנע ממנו "לגרד" עוד כמה מאות אלפי שקלים מהשכרת הממ"קים והפקרת העובדים.

על מלחמה, פוליטיקה וכלכלה

כמה מאות אלפי שקלים הם כסף קטן לעומת הכסף הגדול, שעומד לזרוע לדי משרד הביטחון והתעשייה הצבאית, בעקבות המלחמה בעזה.

קרל פיליפ גוטליב פון קלאוזביץ, הגנרל הפרוסי הנחשב למייסד תורת הלחימה המודרנית, טען בתחילת המאה ה-19 כי "מלחמה היא המשך הפוליטיקה, אבל באמצעים אחרים". בתחילת המאה ה-21 אפשר להוסיף ש-"מלחמה היא הכלכלה (הקפיטליסטית) – אבל באמצעים אחרים".

אחת התוצאות הכלכליות הכמעט מיידיות של המלחמה הנפשעת בעזה, תהיה הגדלת הייצוא הביטחוני של ישראל כבר בשנה הקרובה. במובן זה, ההודמנות שנקרתה להפעיל את "כיפת ברזל" שימשה פרסומת בקנה מידה בינלאומי.

חברת המידע ג'יינס, המתמחה בתחום הצבאי, דירגה את ישראל אשתקד במקום השישי בעולם מבחינת ייצוא צבאי. לפני ישראל נמצאות ברשימה: ארצות הברית במקום

אלימות פאשיסטית נגד מפגיני שלום

ההפגנה היהודית-ערבית נגד המלחמה בעזה, שהתקיימה במוצאי שבת (19.7) בשדרות מוריה בחיפה, הותקפה באלימות בידי בריונים פאשיסטיים. אנשי הימין השליכו אבנים ובקבוקים, וקראו "מוות לערבים" ו-"כבשנים לשמאלנים". רבים ממפגיני השמאל נפצעו.

אולם חלק מהפצועים הותקפו לא בהפגנה עצמה, אלא ברחובות הסמוכים, שם סבב המון מוסת, אשר התקיף ערבים בשל היותם ערבים. להלן שתיים מהעדויות של מפגיני שמאל שהוכו.

וואסים חוסארי, חבר מזכירות חד"ש

נסעתי יחד עם עוד שלושה חברים להפגנה בחיפה. החנינו את הרכב ברחוב צדדי, לא רחוק ממקום ההפגנה. שניות ספורות אחרי שיצאנו, פגשה אותנו חבורה של בריונים, שבאה מהכיוון הנגדי ושמעה אותנו מדברים בינינו בערבית. הם שאלו "אתם הולכים להפגנה?", ואז צעקו "מוות לערבים". פתאום, התנפלו עלינו והחטיפו לנו מכות קשות.

אני חטפתי אגרוף לפני, ואחי קיבל מכה קשה בכתף. חבר נוסף קיבל אגרוף בעין. שמענו צעקות, נתקפנו חרדה, ורצנו לעבר המשטרה, בתקווה שהישועה תבוא אולי ממנה. הדרך לשוטרים הייתה ארוכה, ועוד לא התאוששנו מהלם המכות. הצעקות נמשכו, הפחד לא נגמר רק הלך והתגבר, ובינתיים הבריונים זרקו עלינו חפצים.

השוטרים לקחו אותנו לכיוון ההפגנה "שלנו", והזמינו אמבולנס. האמבולנס ובו אנו, הפצועים, נעצר בנקודה הכי מפחידה, בגיהנום שלא יכולתי לתאר לעצמי: באמצע הפגנת הימין הפאשיסטי המתלהם. אלה היו הדקות הארוכות בחיי. אחד הפאשיסטים הצליח לפתוח את דלת האמבולנס, ושאל בשאגה: "יהודים או ערבים?". בהינו בו. למזלנו, הפרמדיק האמיץ צעק עליו וסגר את הדלת.

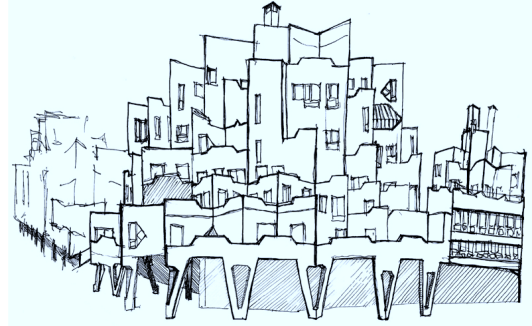
מפגיני הימין חבטו בדלתות האמבולנס, קראו קריאות קשות ורצו שנמות. לא הספיק להם ששברו לי את האף, ולאחי את הכתף. הם רצו עוד דם. ואנחנו בתוך האמבולנס, עצמנו את העיניים. רק קיוונו שייגמר.

ד"ר סוהיל אסעד, סגן ראש עיריית חיפה

הבן שלי ואני החנינו את הרכב במרכז הכרמל, והלכנו ברגל למקום ההפגנה, משום שהכביש היה חסום. בכניסה לאודיטוריום עמדו שלושה או ארבעה בריונים, ששאלו לאן אנחנו הולכים. כשסירבנו לענות – הם תקפו אותנו. כנראה שהם ניחשו שאנחנו בדרך להפגנה.

הם הכו גם את בני חאלד. ניסינו להגן על עצמנו במידת האפשר, עד שהגיעו אנשים שפויים שחילצו אותנו. המשכנו להפגנה עצמה, אולם אחרי זמן קצר הלכנו לחדר מיון. חאלד נפגע מתחת לעין, ואילו אני סוכל מחבלות בפנים, ביד ובכרך ומתקשה ללכת.

למחרת, הגשתי תלונה במשטרה על תקיפה. להפגנה קדמה הסתה מצד הימין, שקרא לאנשים מכל הארץ להתייצב ו-"להציל את חיפה". להציל אותה מפני מה? מפני קריאות כמו "יהודים וערבים מסרבים להיות אויבים"?

שני חוקים להגנת דיירים

בשבוע שעבר (22.7) אישרה הכנסת בקריאה טרומית שתי הצעות חוק שעניינן דיור: ההצעה הראשונה, נועדה להבטיח שקיפות בהתנהלות חברות הדיור הציבורי, וההצעה השנייה עוסקת בדיור חלופי לתושבי שכונת גבעת עמל בתל-אביב, הניצבים בפני סכנת פינוי מבתיהם.

הצעת החוק לשקיפות בהתנהלות חברות הדיור הציבורי, אותה יזם ח"כ **דב חנין** (חד"ש) יחד עם שאר ראשי השדולה לדיור ציבורי ובשיתוף פורום הדיור הציבורי, נועדה ליישם את עקרון חופש המידע ולהתמודד עם פניות רבות מצד דיירי הדיור הציבורי, המלינים על חוסר במידע הנוגע בזכויותיהם והיעדר נגישות למידע זה. הצעת החוק מטילה את האחריות למסירת המידע על החברה לדיור ציבורי. בהתאם לכך, הצעת החוק מחייבת את החברות לדיור ציבורי לשלוח לשוכרים דיווח רבעוני על התשלומים ששילמו ועל ההחלטות שהתקבלו בעניינם במהלך תקופה זו, לרבות אופן תקיפת החלטות אלה. כמו כן, הצעת החוק מחייבת מסירת מידע לכל מי שמבקש לקבל סיוע בשכר דירה, לרבות מסירת מידע אם הוא זכאי לדיור, ומה מקומו ברשימת המתנה.

"הגיע הזמן להתייחס לדיירי הדיור הציבורי כאל אזרחים בעלי זכויות, ולא כנתינים של שלטון עריצות. זכותם של הדיירים לקבל מידע על זכויותיהם ועל חובותיהם ועדכונים שוטפים מהחברות המשכנות. אי אפשר להמשיך ולהשאיר אותם טרף לבירוקרטיה חסרת לב וחסרת היגיון".

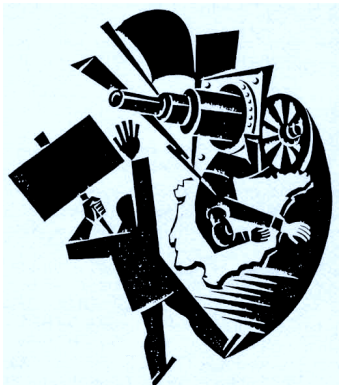
הצעת החוק לדיור חלופי לתושבי גבעת עמל בתל-אביב, הוגשה בידי ח"כים שמלווים את מאבק תושבי השכונה, וביניהם ח"כ **דב חנין** (אשר ממונה על הנושא מטעם ועדת הפנים של הכנסת). מטרת ההצעה היא להבטיח כי תושבי שנשלח להתיישב באזור גבעת עמל על ידי המדינה לפני חודש פברואר 1961, או תושבי שמאלו לו 21 שנים שנולדו במתחם השכונה ומחזיק בה נכס – יהיה זכאי לדיור חלופי.

לדברי ח"כ חנין, "אישור הצעת החוק בקריאה הטרומית היא מסר חשוב, לפיו הכנסת לא תמשיך לעמוד מן הצד כאשר תושבים מנושלים מבתיים לטובת רווחי ענק של טייקונים. הגיע הזמן לפתור את בעיית גבעת עמל באמצעות פיצוי הוגן, אשר יאפשר לדיירי השכונה לחיות בדירות, במקום הבתים שהם מפנים. בשכונה שהולכים להקים בה מגדלי יוקרה עצומים – אין שום הצדקה למנוע מהתושבים את כבשת הרש של קורת גג לראשיהם".

סיעת חד"ש בהסתדרות נגד פיטורים פוליטיים

איגודים מקצועיים בעולם: "די למלחמה בעזה!"

הקונפדרציה הבינלאומית של האיגודים המקצועיים (ITUC) – המאגדת 146 מיליון עובדים ברחבי העולם – פרסמה (22.7) קריאה להפסקת אש מיידית בין ישראל לבין הפלסטינים ברצועת עזה.

הקונפדרציה הביעה את תמיכתה המלאה בהחלטת מועצת הביטחון של האו"ם, בדבר רגיעה, כינון מחדש של ההכנות מהפסקת האש הקודמת (נובמבר 2012), וכיבוד החוק ההומניטארי הבינלאומי, המחייב הגנה על אזרחים.

מזכ"לית הקונפדרציה, שאראן בורו, אמרה כי ארגונה קורא מזה שנים להסרת המצור מעזה ולפירוק חומת ההפרדה. "הגיע הזמן להכיר בזכויותיהם החוקיות של הפלסטינים, וליישם את החלטות מועצת הביטחון בעניינם, ובפרט את ההחלטות בדבר הקמת מדינה פלסטינית עצמאית. על הקהילה הבינלאומית להתערב באופן נמרץ ומיידי כדי לעצור את שפיכות הדמים ולהתקדם לשלום".

גם קונגרס האיגודים המקצועיים בבריטניה (TUC) אימץ החלטה דומה (23.7): "לא ניתן לפתור בעיה פוליטית באמצעים צבאיים. המבצע בו פתחה ישראל הוא לא מקובל, וגם לא יעיל. לשם הבטחת התקווה לעמי האזור, נחוץ משא-ומתן לשלום, וכן הפסקת אש אותה יכבדו כל הצדדים, ובכלל זה מי שמשגרים רקטות לשטחה של ישראל".

יצוין, כי בגילוי דעת באנגלית, שפורסם בידי המחלקה הבינלאומית של ההסתדרות, התייצבה ההנהגה בראשות אבי ניסנקורן מאחורי המלחמה בה פתחה הממשלה.

יצוין, כי פעילי ימין קיצוני מפעילים עמודים בפייסבוק שעניינם מעקב ורדיפה אחר התבטאויותיהם של עובדים ערבים, ופנייה מרוכזת למעסיקיהם בדרישה לפטרם.

אולם לא מדובר רק בשוליים שהוריים הפעילים בפייסבוק בלבד. גם סגן שר הדתות, אלי בן דהן (הבית היהודי), קרא למעסיקים "לפטר עובדים ישראלים המביעים שמחה על הרג חיילי צה"ל".

בהודעה שפרסם בן דהן נכתב: "מעסיקים, פטרו עובדים ערבים שמביעים שמחה על הרג חיילינו ומזדהים עם החמאס. אין היגיון בעולם שנותן לפה שאוכל מידו גם לנשוך אותו". קריאה גזענית זו מצטרפת לדברים שאמר שר החוץ, אביגדור ליברמן (ישראל

ביתנו), שבתגובה לשביתה הכללית עליה הכריזה ועדת המעקב העליונה של האוכלוסייה הערבית (21.7), קרא להחרים חנויות ועסקים שבעליהם משתתפים בשביתה.

סיעת חד"ש פנתה בכתב להנהגת ההסתדרות, ודרשה ממנה להתערב כדי לעצור את תופעת הפיטורים הפוליטיים.

חברי הסיעה אף העלו את הנושא לדיון בישיבת בית נבחרת ההסתדרות (בינ"ה). לדברי הסיעה, לא תמיד ועד העובדים במקום העבודה מגבה את העובד ומסייע לו נוכח השימוע. התמשכות המלחמה בעזה וההסתה של שרים וחברי כנסת, מייצרים אווירה בחלק ממקומות העבודה, לפיה אין זה לגיטימי למתוח ביקורת או לבקר את מדיניות הממשלה.

נוכח ריבוי הפניות, סיעת חד"ש בהסתדרות הודיעה בסוף השבוע האחרון על פתיחת מוקד חירום טלפוני, לקבלת תלונות מציבור העובדים בנושא זה. ניתן לפנות למוקד בטלפון: 054-5419201.

סיעת חד"ש בהסתדרות קראה בשבוע שעבר להנהגת ההסתדרות להתערב, כדי למנוע את התופעה המתגברת של פיטורי עובדים על בסיס פוליטי וגזעני, בשל עמדות שמביעים עובדים בעמוד הפייסבוק שלהם נגד המלחמה בעזה. מאז פתחה הממשלה במלחמה המכונה "צוק איתן", התקבלו אצל הסיעה עשרות פניות של עובדים ערבים, המדווחים כי זומנו לשימועם.

בין אלה שפנו לסיעה היה אח מוסמך בכיר בשם מוחמד אבו-ליל, העובד למעלה מעשור בבית החולים בלינסון. אבו-ליל זומן לשימוע, שם נטען כלפיו כי פרסם בפייסבוק הפרטי שלו תמונה של נתניהו עם דם על הידיים, וכתב בצידה: "די לשפיכות הדמים".

השימוע הסתיים בהשעייתו, והוא עתר לבית משפט ודרש להיות מוחזר לעבודה. מנהל יחידת שיווק בשופרסל בפתח-תקווה, בשם אמיר חאג' יחיא, זומן גם הוא לשימוע בגין דברים שכתב בפייסבוק. בעקבות התערבות סיעת חד"ש בהסתדרות, כשהגיע העובד לשימוע –

הסתבר לו שהשימוע בוטל. לדברי סוהיל דיאב, יו"ר סיעת חד"ש בהסתדרות, אם סבור מישוהו שהתבטאות מסוימת של עובד מהווה עבירה – שיפנה ויגיש תלונה למשטרה. "אסור להפוך את מוסד השימוע במקום העבודה לבית דין שדה, אשר מחליט האם הבעת דעה היא חוקית או לא חוקית", אמר דיאב. נוסף על כך, הוא ציין כי העובדה שבפייסבוק מתפרסמות הודעות נאצה גזעניות רבות, דוגמת "מוות לערבים", אולם מי שזומנו לשימועים היו כולם עובדים ערבים שהתנגדו למלחמה – ממחיש את האופי הפוליטי של התופעה.

"אנחנו הקול של העובדים בפרלמנט הבלגי"

אנחנו מתכוונים להניע שכבות רחבות בציבור ולארגן אותן. הסיסמה שלנו היא "רחוב-פרלמנט-רחוב". נניח שבעיה מסוימת נידונה ועולה מתוך ההתארגנויות החברתיות, למשל – מתוך ההתארגנות של המהגרים חסרי המעמד החוקי. אחד הצירים שלנו מעלה את הסוגיה הזו בפרלמנט, והשר חייב להשיב. עם התשובה הזו אנחנו חוזרים לרחוב, ומסבירים אותה לפעילים. אם, למשל, הפעילים אומרים כי התשובה לא מספקת אותם, אז אנחנו חושבים יחד איתם, מה צריך להיות הצעד הבא. לאחר מכן, אנחנו מסייעים לפעילים לגייס ציבור ולצאת למאבק.

איך הגעת למפלגה, ומדוע בחרת להיות מנהיג?

למה? בגלל שאני פועל! אני מנהיג איגוד מקצועי, זה המאבק המרכזי שלי. אני עובד כבר עשר שנים בחברת התחבורה הציבורית של בריסל. כשעובד זקוק להגנה, הוא פונה לאיגוד. וכשאנחנו עובדים באיגוד, אנחנו מבינים שאנחנו עושים פוליטיקה. בתור פעיל איגוד מקצועי, מגיע הרגע שאתה מבין שאתה צריך להפוך את המאבק האיגוד מקצועי למאבק פוליטי.

אנחנו רואים כאן, בבלגיה, איך המשבר שמדברים עליו לא בהכרח פוגע בכל האנשים: עבור העובדים זה משבר, אבל עבור העשירים אין מדובר במשבר, אלא בכסף שזורם אליהם. אתה רואה את זה ואומר: 'מה לעזאזל קורה פה?'. אתה מסתכל לפוליטיקה, ורואה שיש רק מפלגה אחת בבלגיה שאומרת שיש כאן בעיה, ושואלת מדוע העשירים נעשים יותר עשירים והעניים הופכים יותר עניים. רק מפלגת העובדים הבלגית מתנגדת לכך שהעובדים הם שישלמו את מחיר משבר השיטה הקפיטליסטית.

בראיון שנערך לאחר בחירתו לפרלמנט, הצהיר חנדיצ'י כי הוא רוצה להמשיך ולעבוד כנהג אוטובוס במשך יום בשבוע. הוא סיפר שהוא רוצה לשמור על הקשר עם הקולגות שלו, וגם על המגע הבלתי אמצעי עם הנוסעים. לדבריו, נהג אוטובוס מרגיש ראשון את תוצאות הקיצוצים בשירות הציבורי, כיוון שהוא, ולא הנהלה, מהווה את הכתובת הראשונה לתלונות הנוסעים.

שאלתי אותו אם הוא אכן ממשיך לעבוד, ואם יש לו מספיק זמן לכך בצד עבודתו הפרלמנטארי. יוסף השיב: "זה לא שלי אין זמן. הבעיה היא שהבוס שלי אמר: 'אוי לא, פוליטיקאי שנוהג באוטובוס'... הוא לא אהב את הרעיון, ולכן זה לא מסתדר. אבל בשבילי זה מאוד חשוב להמשיך את הקשר עם אחיי למאבק, עם מעמד העובדים. הגיעו לכאן הערב, לערב הסולידריות עם העם הפלסטיני שהמפלגה ארגנה, הרבה מהקולגות שלי. זה מאוד חשוב לי. הקשר עם העובדים הוא בשבילי כמו אוויר לנשימה".

איתמר שחר

לאחר 30 שנה בהן לא היה ייצוג לשמאל העקבי בבתי הפרלמנט הבלגי, הושבעו לאחרונה 8 נבחרים מפלגת העובדים • שותחנו עם יוסף חנדיצ'י, פעיל איגוד מקצועי ונהג אוטובוס, שנבחר לפרלמנט של בריסל

הראיון עם יוסף חנדיצ'י התקיים בסיומו של ערב סולידריות שערכה מפלגת העובדים הבלגית (PTB / PVDA) בבריסל, בתגובה למתקפה הישראלית על עזה. חנדיצ'י נשא דברים באירוע, והבטיח כי יפעל למען ניתוק קשריה הצבאיים של בלגיה עם ישראל, וכן יפעל לאסור על חברות בלגיות להשקיע בהתנחלויות. הוא דרש שממשלת ישראל תפעל בהתאם לחוק הבינלאומי ותפסיק את המתקפה על העם הפלסטיני. ואכן, החברים התעקשו להעלות את הנושא בישיבת הפרלמנט הראשונה, בעת ששאר המפלגות היו עסוקות אך ורק בפרטי ההסכם הקואליציוני.

כיצד אתם מסכמים את מערכת הבחירות?

זה ניצחון לקומוניסטים, למפלגת העובדים של בלגיה. כבר 30 שנה שאין ציר קומוניסטי בפרלמנט, ואנחנו מאוד גאים בכך שיש לנו כעת ארבעה צירים בפרלמנט של עיר הבירה בריסל, שני צירים בפרלמנט של וולוניה (המחוז דובר הצרפתית של בלגיה – א.ש), ושני צירים בפרלמנט הפדראלי. בסך הכול: שמונה נבחרים ברחבי בלגיה.

ואיך אתה מסביר זאת? מדוע דווקא עכשיו?

זו תוצאה של עבודה רבה מאוד ברחוב, בשכונות, בקרב העובדים. מעמד העובדים גמל לנו על עמידתנו לצידו. מעמד העובדים הבין שנחוצו לו ייצוג וקול בפרלמנט, ולכן הצלחנו. כעת יש לנו נציגים בפרלמנט, אך הדבר החשוב ביותר הוא הקול של הציבור – הקול של מעמד העובדים. צריך להמשיך ולהפעיל לחץ על הפרלמנט באמצעות גיוס המונים ברחוב, בהתארגנויות העממיות ובארגונים החברתיים.

מה התוכניות שלכם לשנים הקרובות בפרלמנט?

לפנינו חמש שנים של עבודה בפרלמנט. הבעיה הבערת ביותר בבלגיה זה הניסיון לפלג את מעמד העובדים, וחשוב לנו להסביר זאת לאנשים. הקשיים העומדים בפני העובדים בוולוניה ובפלנדריה (החלק דובר ההולנדית של בלגיה – א.ש.) הם זהים. הקשיים של האנשים הם זהים בכל מקום, ללא הבדל שפה. הפיצול והחלוקה הם הנשק של הקפיטליסטים, של המערכת הקפיטליסטית, נגד המאבק המעמדי. חיוני שמעמד העובדים יבין זאת.

מחאת אמנים נגד המלחמה

ביום שבו נמגר / דן אלמגור

ביום שבו נמגר את האינתיפאדה,
ביום שבו נצליח לפצץ אותה כליל,
תשתרר ביהודה, שומרון ובחבל עזה
דממה ארפה, חנוקה,
דממת מות;
והעיט יחוג מעל ההרים,
יריח נורא יעלה מן הכפרים,
מן הקברים.
ומי שישרדו בחיים
יהיו ספונים בשרידי בתייהם הפצועים,
שותקים,
פגועים.
שועלים יהלכו בין הקרבות,
ואנחנו נדע: הצלחנו.
נצחנו.
מגרנו עם.
פצפצנו עם.
ואנחנו נעמד על הדם
ועל עיי הבתים ההרוסים,
ונסתיר פנינו ממבטם.
ואנחנו נהיה המובסים.

איור: עבד עאבדי

פורסם לראשונה לפני 25 שנה, בתום השנה הראשונה לאינתיפאדה ("דבר", 9 באוגוסט 1989).

קינה / אברהם עוז

על שתיקה ששתקתי מול קצף הדם,
על נדרי נקמתי, רף גופי שנדם,
על לחת שנאתי שירקתי קונם,
על עברת דם לבי, על שמחת הנקם,
על חדות שריוני שפלקה את סבלם,
על כל אלה שכלתי מתי לחנם.

ואקבר את מתי, את קרבן הנקם
ויבט בי המת, בעמדי שוא דומם,
ותקב אש מותו את קרבי לעולם,
ויירק בי המת פי נכמר לחנם,
פי נקמת השותק בשותק על הדם
לא פרא השטן, לא פרא האדם.

22.7.2014
לונדון

עומר קריגר, אוצר ואמן, שמילא את רחובות ורשה וברלין במיצגים חברתיים, המתרחשים במרחבים ציבוריים בשיתוף הקהל, היה היוזם להתכנסות מאות אמנים מתחומים שונים, אשר קראו יחד בכיכר רבין: "לא למלחמה!". מול קהל תומך, אמר קריגר (22.7): "יש אופוזיציה בישראל. אנחנו אזרחי המדינה קובעים, שהכיבוש של העם הפלסטיני חייב להיפסק, ושיחות שלום חייבות להתחיל. מדינת ישראל חייבת להשתנות – בדחיפות".

במסגרת העצרת, צוין מותם של מאות קורבנות. מעמד הקראת שמות ההרוגים היה מצמרר ומטלטל במיוחד, כשצוינו שמותיהם של הילדים הפלסטינים שנטבחו בעזה, שאז הגיע מספרם ל-155.

את המעמד כיכר "זקן המשוררים", המשורר נתן זך, לצד משוררים צעירים רבים, אשר השמיעו קול צלול נגד שנאה המשתוללת בימים אלה ברחוב, והמתבטאת, בין היתר, בקריאה "מוות לערבים".

כשהכריז המנחה, כי "יש פתרון של שלום למצב המלחמה המזוויע הזה. אנחנו בועטים בכוז בתעמולה הלאומנית והצבאית המציפה את המרחב הציבורי", הופיעה לנגד עיני דמותו של ירמיהו הנביא. היה אז ירמיהו, שוחר השלום, שהמון מוסת בידי ממשלת המלחמה של צדקיהו קרא לעברו: "יומת נא האיש הזה כי על כן הוא מרפא את אנשי המלחמה" (פרק ל"ח, פסוק ג').

לדעת, מאות האמנים שבאו לכיכר רבין כדי לערוך עצרת מחאה נגד המלחמה בעזה, הם הממשיכים האמיתיים של עולם הערכים למענו נאבק הנביא ירמיהו, גם כאשר יריביו צעקו לעברו כי "בן מות האיש הזה".

איחן קלינסקי

מוקד מעקב ומאבק נגד גזענות

בתחום. משתתפי הקבוצה יעברו הכשרה עיונית ומעשית ובמקביל ייצרו כתבות וידאו במסגרת הטלוויזיה החברתית. המפגשים יתקיימו פעם בשבוע בשתי יחידות בנות שלוש שעות. דמי ההשתתפות לתוכנית השנתית: 1,400 שקל עבור כ-290 שעות לימוד. ניתן להגיש מועמדות עד ה-8 באוגוסט. לפרטים נוספים ולטופס ההרשמה המקוון:

<http://tv.social.org.il/video-journalist-training>

הפגנת התקווה

המשך מעמוד השער

את הפגנת התקווה ארגנו חד"ש, מק"י, לוחמים לשלום, פורום המשפחות השכולות הישראלי-פלסטיני, שוברים שתיקה, דע"ם, קול אחר בשדרות ובעוטף עזה, פורום מרצ למאבק בכיבוש, אישה לאישה (חיפה), מאבק סוציאליסטי ופורום ארגוני השלום.

בין הנואמים בהפגנה: סרן (מיל') אסף יעקובוביץ' וסלים חטיב מרמאללה, הפעילים בלוחמים לשלום; בן כפיר, אב שכול מאשקלון, וג'מיל קסאס, אב שכול ממחנה הפליטים דהיישה; ד"ר ג'וליה שייטלין (קיבוץ אורים ומכללת ספיר שבשדרות); פרופ' אווה אילוז (נשיאת בצלאל); הסופר עודה בשאראת, חבר מזכירות חד"ש; ומוסי רז, יו"ר פורום ארגוני השלום. את העצרת הנחו אלון-לי גרין ויפעת סולל.

בין המפגינים הופצו גיליונות של "זו הדרך" וכרוז של חד"ש שכותרתו: "די להרג!", ובו נכתב כי רק שלום בקווי 67' יביא ביטחון. הכרוז קרא ליהודים ולערבים לפעול יחד לסיום הכיבוש והמצור ולשלום של שתי מדינות עצמאיות, ישראל ופלסטין, ושתי בירות בירושלים. "יחד, יהודים וערבים, נציב מול דרך הכיבוש והמלחמות, מול ההתלהמות הפאשיסטית – דרך של חיים ושל תקווה", נכתב בסיומו.

סדרנים מקרב מפגיני השמאל הרחיקו כמה אנשי ימין קיצוניים שהסתננו לתוך ההפגנה. מאות מפגיני ימין התקהלו בקצה אחר של הכיכר, וקראו סיסמאות גזעניות: "למה בעזה אין לימודים? כי כבר אין שם ילדים" ו-"מוות לבוגדים".

שוטרים מנעו את התקרבותם להפגנת השמאל הגדולה. יצוין, כי לאחר שהמשרה הודיעה על ביטול הרישיון להפגנה, עשרות המפגינים מחיפה שנותרו בעיר קיימו בשכונת הדר הכרמל משמרת מחאה נגד המלחמה בעזה.

בטייבה התקיימה (25.7) הפגנת נשים נגד המלחמה. הנשים לבשו בגדים שחורים באבל על הקורבנות בעזה. מחאות התקיימו באום אל-פחם, בצומת כרמיאל ובמקומות נוספים.

בשבוע שעבר נפתחו אתר אינטרנט חדש ודף פייסבוק לדיווחים ולמעקב למיגור הגזענות בישראל. בדברי ההסבר לאתר החדש נמסר, כי "לא כל יום מרססים 'מוות לערבים' על קיר הבית שמולו את גרה, רק לפעמים. אבל השלט עם השגיאיה המביכה בערבית עומד בקצה הרחוב כבר שנים, ואיש לא מעלה על דעתו לתקנו. אחת לכמה זמן, התקשורת משתוללת משום שמישהו חטף מכות ברכבת, או כי הפרידו ילדים בכניסה לסופרלנד. הגזענות היא כמו רעש לבן, התרגלנו. היא בלתי נראית למי שלא מתאמץ לראות".

את האתר הקימה שותפות-שראקה, קואליציה של עשרה ארגונים הנאבקים למען שוויון בין ערבים לבין יהודים. מהיוזמים נמסר: "במסגרת המאבק למיגור הגזענות, פיתחנו את 'כיפאיה' ('די!', בשפה הערבית) – המפה האינטראקטיבית לדיווח על אירועי גזענות כלפי ערבים בישראל, שמטרתה למפות ולטפל במקרים אלו. כשתעלו אירועים על המפה, נעשה ככל יכולתנו כדי לבטל את הפגיעה, לדרוש מהפוגעים לקחת אחריות ולהביא לדיעתי הציבור את הנעשה".

לאתר החדש: <http://www.kifaya.org.il>

עובדים סוציאליים יקיימו כנס חירום

יהודי-ערבי נגד האלימות והגזענות

עובדים סוציאליים מכל הארץ יקיימו באוניברסיטת ת"א כנס חירום יהודי-ערבי נגד האלימות והגזענות. ארגון "עו"סים שלום", בשיתוף בתי-ספר לעבודה סוציאלית מזמינים לכנס שכותרתו: "סכנה! פשעי שנאה. היכן אנשי המקצוע?". מארגני הכנס ציינו, כי "האלימות שגואה ברחובות, על רקע גזענות ודת, הופכת את המרחב הציבורי למרחב מסוכן לקבוצות שונות בחברה הישראלית, ובעיקר לאזרחים הערבים". בכנס ישתתפו אנשי מקצוע מתחומים שונים, והוא פתוח לקהל הרחב.

הכנס יתקיים ביום שני, 4 באוגוסט, החל מהשעה 9:30. ההשתתפות בכנס אינה כרוכה בתשלום, אך נדרשת הרשמה מראש. הסעות מהצפון, מירושלים ומהדרום. לפרטים ולהרשמה: 02-6234512, ossim-shalom@bezeqint.net

קורס כתבי וידאו בטלוויזיה החברתית

בקרוב יפתח קורס עבור פעילות ופעילים להכשרת כתבי וידאו חברתיים. מהטלוויזיה החברתית נמסר "לומדים, מפקים, יוצרים ומפצים – והכול תחת גוף התקשורת העצמאי והמשמעותי ביותר בישראל. מתחילים כבר בספטמבר".

הקורס מיועד לפעילים המעוניינים לפעול יחד כקבוצה, ללמוד וליצור כתבות וידיאו ולהתפתח באופן מקצועי